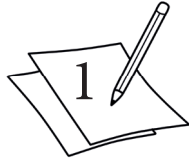

DE WEDSTRIJD

KOEN D'HAENE

Uitgeverij Neekar | Noordwijkerhout

Juan haast zich om als eerste het schoolpad op te rijden. Bij de fietsenberging had hij alleen even gezwaaid naar Lars en Aaron, die flauw hun hand naar hem opstaken. Zij zullen zoals elke dag lang na het belsignaal samen met een groepje langs de rivier naar huis fietsen terwijl ze verhalen van wat er zich de voorbije dag op school afspeelde uitwisselen. Hoe dichterbij huis, hoe stoerder de verhalen en hoe luider het lachen en gieren.

Vandaag fietst Juan niet met hen. Hij volgt een ander parcours naar huis. Hij kiest de hoofdweg door het centrum en fietst langs de kerk het gemeentepark in. Hij stalt zijn fiets bij het zwembad en loopt over het pad naar de bibliotheek tot bij een oude leegstaande loods waar vroeger de parkwachters huisden. Hier troepen sinds vele jaren groepjes jongeren samen. ‘Schorremorrie’ noemt pa hen. *Net zo erg als de nietsnutten die elke dag rond het jeugdhuis lummelen*, zei hij eens tegen Robbie en Juan.

De jongeren van het park zijn anders dan die van het jeugdhuis. Veel klasgenoten van Robbie gaan naar het jeugdhuis, maar zelf gaat zijn broer er niet heen omdat hij het te druk heeft met voetballen. Hier in het park ziet Juan geen jongeren die hij kent van school. De jongeren lijken zich te verstoppen voor de passanten en ze schreeuwen vaak rauwe verwensingen en loze verwijten naar voorbijgangers. Ze praten overigens nooit gewoon met elkaar. Hun luide opzweepende muziek maakt praten onmogelijk. Ze roepen met elkaar. Bezoekers van de bibliotheek

lopen in een wijde boog langs een ander pad. In de verpauperde loods liggen elke morgen lege blikjes bier, flessen wijn, pizzadozen, sigaretten en frietzakken op de vuile vloer. 's Nachts slingeren de jongeren de tuinstoelen van het park vaak op het dak van de loods. Hun loods.

Juan komt elke week minstens één keer naar deze plaats. Hij blijft altijd van een veilige afstand en met kloppend hart de jongeren observeren. Niet om wat ze drinken en roken, om de luidde muziek, om wat ze naar elkaar en naar de voorbijgangers roepen of om wat ze met de stoelen en het afval doen. Hij komt voor de lange, ronde muur van de loods. Die is sinds vele maanden volgeschilderd en volgespoten met graffiti. Geen gore tekeningen of ranzige teksten, maar mooie en kleurrijke taferelen.

Hij herkent ondertussen de twee jongens die de tekeningen op de muur maken. Jente en Klaus heten ze. Als zij er zijn om te spuiten en te schilderen, gaan de anderen in een halve kring om hen heen staan terwijl ze hun bewondering luid laten horen. Juan kijkt dan zijn ogen uit. In geen tijd staat er op de muur een fantastische tekening. Hun graffiti is pure kunst vergeleken met de slordige tekeningen en vunzige teksten op oude muren en zitbanken elders in de gemeente. Het is een routineklus voor gemeentearbeiders: steeds weer graffiti verwijderen en tekeningen op muren overschilderen met een nieuwe laag witte verf. De muur van de loods laten ze sinds vorige zomer onaangeroerd. Toen ze een keer een *wall* van de jongeren respectloos hadden overschilderd, hadden ze het met hen aan de stok gekregen. Er werd fiks geruzied en er kwam een jeugdwerker om te bemiddelen. Die zorgde ervoor dat de tekeningen op de muur voortaan konden blijven staan. Geen gemeentearbeider of jongere die het sindsdien nog in zijn hoofd haalt om de tekeningen te verwijderen of de muur te bekladden met minderwaardige graffiti.

Juan zoekt zijn vaste schuilplaats bij de beukenhaag op en

kijkt of er wat veranderd is op de muur sinds de vorige keer dat hij er was. De jongeren staan in een kring onder het afdak. Er hangt een donkere en dikke rook boven hen. ‘Drugs,’ zei Aaron toen ze er eens samen voorbijfietsten. Zijn klasgenoot trapte prompt drie keer zo hard op de pedalen.

De tekening van vorige week pronkt ongeschonden op de muur. *Let’s live today in case it’s all lost tomorrow* staat er in grote blokletters. De wervelende achtergrond is een chaotische collage van regenboogflarden, Griekse bogen en zuilen, schreeuwen-de monden, zwierige kleurvakken en groene takken, slingers en lianen. Juan heeft al lang door dat hij geen verhaal moet zoeken en speurt naar de organische compositie op de muur. Hij geniet ervan om hiernaar te kijken en hij geniet nog meer als hij Jente en Klaus aan het werk ziet. Hij wou dat hij het ook kon.

Plots schrikt hij op. Alle jongeren kijken ineens zijn kant op. Iemand moet hem opgemerkt hebben. Hij wil weglopen, maar ziet dan dat enkele jongeren naar hem zwaaien. Aarzelend steekt hij zijn hand op.

‘Hoi, waarom kom je hier niet? Het mag, hoor,’ roept een van de jongens.

‘Iedereen welkom hier,’ roept een andere.

Juan voelt het angstzweet. ‘Dank je,’ roept hij. ‘Maar ik heb geen tijd. Later eens.’

Hoe zielig klinkt het. Maar de jongeren hebben al geen aandacht meer voor hem. Een meisje aan de rand van de kring steekt nog even haar hand op en kijkt dan weer van hem weg.

Juan kan niet langer blijven. Haastig loopt hij naar het pad dat naar de bibliotheek leidt zodat hij ongemerkt tot bij zijn fiets kan komen.

Hij houdt in als hij bij de bank bij de struikjes van de parkvijver komt. Er staan vier fietsen geparkeerd en een ervan is die van Robbie. Wat doet hij nu hier?

Robbie laat zich zuchtend achterover vallen tegen de harde leuning van de houten bank. In de doucheruimte hoort hij al water spetteren en van achter de muur komen snel en in grote slierten witte dampen aandrijven. De kale kleedkamer wordt omgetoverd in een vochtig en mistig hok. Vette modderklompen uit de voetbalschoenen veranderen in een vieze bruine brij die zich over de betonnen vloer verspreidt.

Robbie trekt zijn onderbroek uit, slingert een handdoek over zijn schouder en waggelt onzeker over de slijkerige vloer naar de douches.

De sfeer is uitgelaten. Niemand had vooraf verwacht dat ze de klus zo makkelijk zouden klaren tegen de Red Boys. Tot vandaag stonden die twee plaatsen hoger in het klassement. Vooral hun keeper had een ijzeren reputatie. Hij slikte de hele competitie nog maar acht doelpunten. Vandaag moest hij ineens drie keer de bal uit de netten grabbelen. Drie goals van Robbie. Een zuivere hattrick.

Angelo klopt op zijn rug. 'Machtig, jongen! Drie-nul, we halen hen in in de rangschikking!'

Robbie glundert. 'Als we volgende maand even goed spelen tegen Sparta maken we kans om ook die ploeg te verslaan. Dan liggen we op kop en kunnen we dromen van de kampioentitel.'

Wat een uitleg! Ik lijk pa wel, denkt Robbie. Kort nadat de

scheidsrechter de wedstrijd affloot, dacht hij meteen aan de euforische woorden die pa ongetwijfeld op hem zal afvuren wanneer hij straks de kleedkamer binnenkomt.

‘Als jij weer drie keer scoort, lukt het ons zeker,’ lacht Angelo. ‘Zeg, het was je eerste hattrick ooit, denk ik?’

‘Klopt,’ zegt Robbie trots. ‘Ik scoorde al zeven keer twee goals in één wedstrijd, maar nooit eerder drie keer.’

Robbie gaat naast Angelo staan. Hij trekt aan de ketting van de douchekraan en ogenblikkelijk spettert het water rond zijn lichaam.

Angelo schreeuwt nog iets naar hem, maar hij weet niet wat. Hij hoort alleen het woord ‘superspits’. Hij antwoordt niet, maar diep vanbinnen gloeit hij van trots. In stilte geniet hij na van de voorbije wedstrijd.

Het tweede doelpunt was het mooiste dat Robbie ooit scoorde. De verdediger van de Red Boys kleefde al de hele wedstrijd aan zijn huid en hij zocht vruchteloos naar een manier om hem af te schudden. Een dribbel, een schijnbeweging, een hakje ... Niets lukte hem aanvankelijk. Te laat kreeg hij in de gaten dat zijn tegenstander in de eerste meters snelheid tekort kwam. Toen hij van Rayane een pass recht in de voeten kreeg, krulde hij de bal ver voor zich uit, in de richting van het doel. De verdediger had al snel een meter achterstand. Te veel om hem nog bij te benen. Robbie had ineens een zee van ruimte en stormde op het doel af. In een flits dacht hij aan de onoverwinnelijke keeper van de Red Boys. Hij kwam behoedzaam uit zijn doel, de armen wijd open en zijn ogen uitdagend op Robbie gericht. Maar Robbie aarzelde geen seconde. Hij stiftte de bal over de doelman heen. Een prachtschot. Nog voor de bal de netten raakte, draaide hij zich om en liep juichend naar de middencirkel. Zijn ploegmak-

kers zaten brullend achter hem aan en hij dwong zichzelf om zich te beheersen. *Geen truitje over mijn hoofd. Geen koprollen. Geen vingertje in de lucht.* Gewoon beide armen in de lucht en genieten van de felicitaties van zijn ploeggenoten.

Met neergebogen hoofd gluurde hij toen even naar de tribune. Op hun vaste plaats achter de dug-out, nauwelijks twee meter van de trainer, zag hij pa en oom Simon. Alle twee klapten ze wild in de handen, hun armen hoog in de lucht. Ze keken naar hem en schreeuwden het uit. Maar Robbie bleef niet lang hun kant opkijken. Dat wilde hij niet. Het was zijn doelpunt.

Als het laatste schuim uit zijn haar is gespoeld, trekt Robbie opnieuw aan de ketting. De kilte van de kleedkamer en het rumoer van de jongens overvallen hem. Angelo is verdwenen en nu staat Jelle naast hem, zoals altijd met zijn zwembroek aan. Bij het begin van het seizoen hadden ze er vaak om gelachen. Robbie denkt aan Juan. Hij spotte deze zomer ook met zijn broer omdat hij niet bloot onder de douche durfde tijdens het jeugdkamp. Hij maakte er vooraf een groot drama van en pa had zich vreselijk geërgerd aan Juans gemekker.

Ook de coach vond het gejammer van Jelle maar niets. ‘Komaan, Jelle, broekje uit. Daar doen we toch niet kinderachtig over?’ Sommige jongens hadden weleens aan zijn zwembroek getrokken, waardoor Jelle zich vreselijk opwond en erg brutaal voor de dag kwam. Hij gaf Arne toen een stevige mep met zijn elleboog en die hield er een dikke lip aan over. Er werd gemopperd en gelachen, maar niemand waagde het nog om aan zijn zwembroek te trekken. Sindsdien laat iedereen hem met rust. Hij is een goede speler en een prima maat, wat kan hen dat stukje textiel nog schelen?

Robbie verkrampst als de deur van de kleedkamer openzwaait. Hij hoort het ingehouden gemor van zijn ploegmakers. En de brullende stem van pa.

‘Prachtig gespeeld, jongens! Heerlijke partij was dit. De Red Boys zijn er even niet goed van. Straks geef ik een rondje in de kantine.’

Die mededeling wordt met dank aanvaard, maar het is niet van harte. Het wordt stil in de ruimte. Meer dan wat zacht gemompel veroorzaakt het aangekondigde traktaat van pa niet.

‘Zeg, waar is die goalgetter gebleven? Hij zit vast in stilte na te genieten van zijn glansprestatie? Of staat hij nog onder de douche?’

Paniekerig wikkelt Robbie zich in zijn handdoek. Hij weet dat pa niet zal aarzelen om tussen de jongens tot in de douches te komen. Hij haast zich de smalle doucheruimte uit. Niets te vroeg.

‘Aha, hier is hij!’

Hij valt Robbie om de hals. ‘Drie schitterende goals, jongen. En het moesten er eigenlijk vier geweest zijn. Waarom koos je voor de binnenkant rechts bij die vrije trap? Je moest hem met je wreef aangenomen hebben. Dat je dat niet doorhad! Deze week moet je hier nog wat op trainen. Met de wreef hoef je niet altijd hard te trappen. Je kan de bal netjes plaatsen en je verrast er bijna altijd de keeper mee. Ik toon wel hoe het moet.’

‘Oké, hoor. Maar drie-nul is toch al mooi, denk ik?’ verdedigt Robbie zich lauwtjes.

‘Het is schitterend natuurlijk. Binnen enkele weken kunnen we ook winnen van Sparta en dan komt de kampioenstitel in handbereik. Maar wat ik bedoel, is dat je nooit te snel tevreden mag zijn. Wat je goed deed, is al lang niet meer belangrijk. Als je na elke wedstrijd maar leert van je fouten.’

Robbie zegt niets meer. Over die drie doelpunten zal hij deze

week niets meer horen. Maar die wreef! Die wordt de komende week het allerbelangrijkste gespreksonderwerp.

Hij gaat zitten op de bank en rommelt in zijn tas naar zijn kleren. Hij ziet dat pa al tegenover hem op de bank is gaan zitten en met Arne aan het praten is. Over die afgemeten voorzet die hij afleverde bij het derde doelpunt. En over de hoekschoppen die hij altijd te gemakkelijk in de handen van de keeper trapt.

Jelle blijft onzeker voor hem staan. Robbie doet alsof hij hem niet ziet. Pa is op Jelles plaats gaan zitten en nu blijft de jongen besluiteloos voor de bank staan. Pa heeft niets in de gaten. Hij blijft maar doordrammen.

‘Frankie Vercauteren. Ken je hem? Hij speelde bij Anderlecht en bij de Rode Duivels. Die kon prachtig hoekschoppen nemen. Hij krulde de bal precies zoals hij dat wenste. Buiten het bereik van de keeper en pal in de voeten of op het hoofd van een aanvaller.’

Arne blijft wat lullig naar hem luisteren.

Verdorie, waarom zegt niemand ooit iets tegen pa? Dat hij niet in de kleedkamer moet komen en dat hij zich niet met de ploeg moet bemoeien. En dat hij niet altijd moet ouwehoeren over die oude voetballers uit lang vervlogen tijden. Gek worden ze ervan! Arne is de leider van de ploeg en laat dat goed voelen. Hij draagt zijn aanvoerdersband met trots en is de baas op het veld. Maar pa blijft hij de hele tijd schaaachtig aankijken.

Jelle staat nog altijd stomweg in het midden. Robbie voelt dat zijn ogen hulpeloos op hem zijn gericht.

Ineens windt hij zich vreselijk op. ‘Pa, je zit op Jelles plaats.’

Hij wilde het krachtig spuien, maar zijn stem trilt als een rietje. Hij is bijna verrast dat pa hem heeft gehoord.

‘O ja? Sorry hoor, Jelle! Kom vlug zitten. Je hebt daarstraks genoeg moeten lopen.’

Pa staat op en spoort Jelle aan om snel zijn plaats op de bank

te nemen. Hij blijft hem glimlachend aankijken terwijl hij in zijn tas scharrelt.

‘*Good play*, Jelle,’ mompelt hij met die irritante glimlach op zijn gezicht. Robbie haat het als pa op die manier kijkt. Hij doet dan zo hard zijn best om hip en speels voor de dag te komen, maar de jongens van de ploeg vinden hem vreselijk vervelend en ze zijn bang voor zijn commentaren tijdens en na de wedstrijd. Hij is de coach niet, toch?

Pa legt zijn hand even op Jelles schouder. ‘Schitterend hoe je helemaal in je eentje de rechterflank voor je rekening nam. Het zou nog iets sneller moeten, maar dat lukt je wel. En goed dat je er vandaag was, want Angelo was helemaal niet bij de les. Waar zit hij trouwens? Ik ga hem straks eens de levieten lezen. Als hij zo speelt tegen Sparta, wordt het niets, hoor.’

Angelo is gelukkig al uit de kleedkamer verdwenen. Robbie zucht even als pa weer naast hem komt zitten.

‘Niets vergeten ...?’

Pa begint in zijn sporttas te friemelen. Nu is het genoeg, denkt Robbie. Bruusk pakt hij de tas op, zet hem aan de andere kant op de bank en trekt met een nijldige haal de rits toe.

Pa schrikt en blijft hem met open mond aankijken. Hij zegt niets. Eindelijk zegt hij eens niets.

Robbie kijkt niet op en knoopt zijn veters. ‘Pa, de jongens vinden het niet altijd even leuk dat je bij ons in de kleedkamer komt,’ zegt hij snel, zonder op te kijken. ‘De andere ouders komen hier toch ook niet? De kleedkamer is er alleen voor de spelers en de trainer.’

Hij durft niet op te kijken en blijft prutsen aan zijn veters.

‘De spelers, de trainer en de bestuursleden!’ protesteert pa bit-sig. ‘Zeg jongen, sinds jij voetbalt ben ik ononderbroken lid van het dagelijks bestuur. Dan is het toch normaal dat ik ook eens wat zeg? Welke jongens doen hier moeilijk over? Zeg het gerust,

ik zal de coach erop aanspreken. Iedereen moet zijn plaats kennen. Jullie op het veld, ik naast het veld. Zonder bestuur wordt er niet gevoetbald, neem dat maar van mij aan!’

En zonder jou geen bestuur, flitst het door Robbies hoofd. Hij slikt de woorden net op tijd in. Het gezicht van pa is nu al helemaal rood geworden.

‘Oké,’ zegt Robbie alleen. Hij neemt zijn tas en gaat zonder verder nog iets te zeggen naar de deur. Pa volgt niet, hij moet nog levieten lezen.

‘We komen hier nog op terug,’ klinkt het.

Robbie heeft al spijt dat hij daarstraks de opmerking maakte. Had hij maar gewoon gezwegen. Zoals altijd. Zoals iedereen. Ook nu, het is ijsig stil als hij de deur van de kleedkamer achter zich sluit.

Hij loopt de gang door en klautert aan het einde de betonnen treden van de tribune op. Pas als hij helemaal boven is, kijkt hij om zich heen. Er staan nauwelijks mensen, alleen enkele ouders van de spelers die nu op het veld staan. De belofteploeg doet het niet zo goed in de competitie. ‘Het wordt tijd dat jij bij hen kunt aansluiten,’ zegt pa elke week. Oom Simon had er zich vorige week nog aan geërgerd. ‘Laat Robbie toch nog wat genieten van het spelletje,’ zei hij. Pa had hem nogal bot de mond gesnoerd. ‘Ik weet wat het beste is voor mijn zoon, Simon. Ik heb jouw advies hierbij niet nodig.’

Robbie zucht. Het is goed om even alleen te zijn, maar lang kan hij niet blijven. Hij speurt langs het veld, maar ziet niemand die hij kent. Ook niet achter het doel waar de jongens en meisjes uit zijn klas meestal postvatten om hen luid aan te moedigen.

Beneden klinkt de luide stem van Angelo. ‘Ha, Robbie, daar ben je! Kom je naar de kantine? Je pa geeft een rondje!’

‘Ik kom,’ roept hij.

Hij springt van de treden en staat snel bij Angelo.

‘Hij vroeg waar je bleef, daarom kwam ik ...’
‘Ik snap het, Angelo.’

In de kantine is het nog drukker dan anders na de wedstrijd. De jongens van Red Boys zijn niet onder de indruk van de nederlaag en de spelers zorgen rond de biljarttafel voor een opgewekte sfeer. De thuisspelers van Tokkeveen staan samengetroeft aan de barkast. Het clublied schalt uit de luidsprekers. *Je bent nooit alleen, in de club van Tokkeveen*. Jammer genoeg niet, denkt Robbie er zoals altijd bij.

‘Aha, daar heb je hem! Robbie, onze superspits!’

Robbie verstart. Aan de bar voert pa alweer het hoge woord. Hij staat naast coach Mario in het midden van het groepje vaders dat altijd present is tijdens en vooral na de wedstrijden. Jelles vader met zijn trainingspak. Angelo’s vader in een strak en keurig kostuum. Ottes vader in losse jeans. Joppes pa ziet eruit als een haveloze zwerver. Johns vader kijkt alweer scheel naar de volle glazen pils op de bar. Majid, de vader van Rayane, staat welwillend te knikken als pa zijn straffe verhalen rondstrooit. Een keer had hij zelf iets willen vertellen over Mohamed Salah, de grote held van Rayane, maar pa had hem toen nogal bot de mond gesnoerd.

Ach, over alle vaders valt wel iets te zeggen, denkt Robbie vaak. Maar alleen die van hem maakt zoveel drukte.

‘We zijn het er allemaal roerend over eens, Robbie. Jij bent de man van de wedstrijd! Nietwaar, jongens?’

Hij kijkt achterom naar de jongens van de ploeg die stilletjes aan de andere kant van de bar staan. Ze hebben allen een blikje frisdrank in de hand. Het rondje van pa. Normaal troepen ze samen in de buurt van de oude staantribune, maar nu kunnen ze even niet weg. Ook dat hebben ze aan Robbies vader te danken.

Robbie gaat aarzelend naast Rayane staan. De andere ploeggenoten kijken erg verveeld zijn kant op. Tijdens de weektrainingen hamert Mario erop om geen winnaars uit te roepen. ‘Een vedette kan je pas veel later worden, als je in een topploeg speelt. De kans is dus vrij klein. Wij vormen een vriendengroep en we winnen en verliezen met het hele team. Afgesproken?’ Elke week zegt hij het, maar als pa in de buurt is, klinken de woorden van de coach minder luid. De hele ploeg zwijgt als pa spreekt.

Pa keert zich opnieuw naar de mannen in de kring en vuurt weer oeroude voetbalverhalen op hen af. ‘Drie doelpunten, net als Robbie Rensenbrink in 1976 tegen België. Wie van jullie heeft die wedstrijd ook gezien?’

Er klinkt wat vaag gemompel in de kring van de ouders.

‘België speelde toen in het wit. Witte duivels ...’ stamelt de vader van John. Niemand die aandacht aan hem besteedt.

‘Mijn pa had toen erg de pest in,’ herinnert Mario zich. ‘Hij was een vurige fan van de Belgische ploeg. En van de keeper toen, Christian Piot. In de Rotterdamse Kuip kreeg hij er vijf binnen. Ach, die Hollanders waren toen ook veel beter.’

‘Niet de Hollanders!’ onderbreekt pa onstuimig. ‘Niet de Hollanders! Rensenbrink was veel beter. Hij is met voorsprong de beste speler die ooit op een Belgisch veld rondliep!’

‘Is dat zo? Vorige week nog zei je dat Juan Lozano de beste ooit was,’ lacht Frans, de vader van Jelle.

Pa kijkt hem wat verongelijkt aan. ‘Zei ik dat? Vergeet het maar. Rensenbrink maakte die dag in zijn eentje de Belgen af. Zelfs de grote Johan Crujff liet hij tijdens die wedstrijd een poepje ruiken. Ah, wat een schitterende voetballer was dat, die Robbie Rensenbrink.’

Even wordt hij stil. Zijn ogen dwalen over de koppen en blijven bij Robbie hangen.

Zijn eigen Robbie.